

deres opsparede Penge, var det, om disse Penge bleve anvendte til et Formaal, der ligger Statsanstalten saa nær, som en Folkeforsikring gør. Der er altsaa intet naturligere i dette Øjeblik, end at man lod disse Penge ligge endnu 2—3 Aar — det vilde det vel blive i det højeste — og lod dem, eller største Delen af dem i alt Fald, være den Reservefond, man til den Tid vil faa Brug for, naar en Folkeforsikring skal gennemføres. Jeg nærer ikke Tvivl om, at om det end i Øjeblikket kan være mere populært i visse Kredse at tage disse Penge og formøble dem til helt andre Formaal, vil man bittert fortryde det, naar man staar blank om nogle faa Aar, naar Folkeforsikrings sagen skal sættes i Gang.

Om nogen Nødstilstand er der jo slet ikke Tale i Øjeblikket. Vi have set, hvorledes Jernbanerne i det svundne Finansaar have givet 3 Millioner i Overskud, og vel at mærke, før den ny Takstlov var traadt i Kraft, og den skulde dog have til Formaal yderligere at forøge Statskassens Indtægt. Vi have altsaa i Jernbanerne et Aktiv, der efter al Sandsynlighed maa give os voksende Indtægter. Ligeledes ere Toldindtægterne atter i glædelig Stigen. Naar Forholdene ere saaledes, kan man ikke tale om Nødstilstand. Der er ingen Nødvendighed i dette Øjeblik for Staten til, naar den vil iværksætte Laan til Husmandslokker o. s. v., at tage disse Penge. Om man ikke havde faaet Blik paa disse Millioner, vilde man sikkert have gennemført Husmandsleven osv. i ganske samme Omfang, som det nu sker. Jeg siger: Der er ingen Nødstilstand til Stede, og det vilde ogsaa være utroligt, at der kunde være det, naar Rigsdagen f. Eks. finder det fuldt forsvarligt at belaste Statskassen med en aarlig Udgift til vor Diætforhøjelse, der udgør omtrent $\frac{1}{3}$ af Renten af de 11 Millioner, som ligge i Anstalten, og som man nu vil trække ud. Jeg vil derfor med al Kraft virke imod det, der her foreslaas, og ved at følge mig og opsætte Sagen endnu et Par Aar forliser man jo intet som helst, netop paa Grund af de finansielle Forhold, som ere til Stede.

Mod den Betragtning med Hensyn til Pengenes Anvendelse, jeg allerede har gjort gældende ved denne Sags 1ste Behandling, har kun det ærede Medlem for Nørre Sundby (J. Jensen) gjort nogle Bemærkninger. Det ærede Medlem har egentlig i høj Grad støttet mig i mine Betragtninger. Det ærede Medlem har udtalt, at det var ham bekendt, at flere Medlemmer

her i Tinget — og jeg tager neppe fejl, naar jeg gaar ud fra, at han dermed har ment flere af hans Meningsfæller, og det er for øvrigt ogsaa stemmende med, hvad der er mig selv bekendt —, altsaa at flere af det ærede Venstrerforempartis Medlemmer ere ganske enige med mig i, at det egentlig var den af mig foreslaaede Anvendelse, Pengene burde have. Jeg vil da ønske, at man kunde tage saa frit et Standpunkt, at man fulgte mig paa dette Punkt. Indvendinger har det ærede Medlem for Nørre Sundby egentlig ikke gjort. Thi foruden at han ligesom flere ærede Medlemmer mener, at det er rigtigt, at det er kønt, og at det ogsaa har hans Sympati, hvad jeg har foreslaaet, anfører det ærede Medlem, som altsaa er den eneste, der har været inde paa den Sag, kun en Betragtning imod det, og det er netop den, at der er 11 Millioner, at der er en bestemt Sum. Det ærede Medlem gør opmærksom paa, at man, naar man skal gennemføre Folkeforsikrings sagen, maaske kan føle sig bunden af, at der netop er 11 Mill. Kr. Det er nu en højst mærkelig Indvending. Jeg skal der gøre opmærksom paa, hvad der lige ligger for, at hvis man kan nøjes med mindre, kan man jo bruge mindre og anvende Resten af Pengene paa anden Maade, men hvis man har Brug for mere, staar man jo meget mere ilde om faa Aar, naar Sagen skal gennemføres, end naar man har de 11 Millioner. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem vil indrømme, at den Indvending mod min Betragtning ikke har noget som helst paa sig.

Som sagt, det kan ikke nytte at drøfte Spørgsmaalet fra den moralske Side, men jeg ønsker dog at gøre et Spørgsmaal til den højtærede Minister. Vi ere allesammen paa det rene med, at juridisk er der ikke noget som helst i Vejen for, at Statskassen kan indkassere disse Penge. Jeg gør dog opmærksom paa, at den Gang man vedtog den Lov, til hvilken man her støtter sig, havde man intet, der hed Udbetaling af Bonus. Det er noget, der først er kommet frem senere hen. Man maatte altsaa forudsætte den Eventualitet, at der blev opsparret en større Sum, og saa var det Spørgsmaal ganske naturligt, hvor skal Pengene gaa hen, og saa var intet naturligere end at sætte: ind i Statskassen! Vi ere altsaa enige om, at naar man vil holde sig skarpt til dette, kan det gaa an. Men jeg vil rette det Spørgsmaal til den ærede Minister: Hvis der nu ikke i Loven havde staaet dette, at Pengene kunde gaa ind i